

Jirkovi se svírá hrdlo.

Anna zmiňuje jeho nejčernější vize s praktickou věcností.

Zírá na ni s údivem a hrůzou.

„Nepřipaluje se ti ta cibulka?“ pokračuje Anna a ukáže na pánev.

To se ví, že připaluje.

20. září 1971

Z Lundu do Jönköpingu je to autem zhruba tři sta kilometrů.

Manželé se proto rozhodnou přespat poblíž letiště.

Hotel si vybrali podle ceny, pohodlí odpovídá.

Uhm, vlastně neodpovídá.

Za pohodlí by měl hotel dopláacet.

Převalují se na strohém lůžku, pomilují se z pouhé naděje, že je to unaví ke spánku.

Ne.

Stále nespí.

„Poslechni. Pokud by vás chytli, základní pravidlo je neříkat vůbec nic jiného, než na co se tě ptají.“

Je po druhé hodině ranní.

Čtvrt na tři.

Možná už půl třetí.

Jiří konečně pohlíží tváří v tvář temným variantám.

Anna pocítí pálení žáhy, obrátí se na bok. Pohladí si své mírně vzedmuté břicho, které ji z neznámého důvodu naplňuje klidem. Možná by se měla naopak víc strachovat, nosí přece pod srdcem dítě, ale ona těhotenství cítí jako štít. A i kdyby ji nedokázalo ochránit, aťsi.

Jednoduše nemůže být maminkou druhého dítěte, zatímco to první si ji sotva pamatuje.

Už nemůže.

„Taky je dobrý chtít hned advokáta,“ pokračuje zamýšleně Jirka. „Ne že by dokázal zázraky, ale slušnej právník může člověku ušetřit pár chyb...“

I Anna je zamýšlená.

„Zatím by mohla spávat na tom rozkládacím sofa v obýváku,“ komentuje tok vlastních myšlenek. Ona se již posunula od temných variant k radostnějším - kupříkladu vidině jich tří, vlastně čtyř, šťastně si prozpěvujících nějakou švédskou lidovou.

Úplně jí zvoní v uších.

„Řek bych, že problém, kam uložíme děti, je v řetězci našich starostí někde hodně ke konci,“ poznamená suše Jirka.

Bezděky se zasmějí.

Ačkoli i to v tuto chvíli vyzní jaksi hrůzně.

21. září 1971

Jiří je, oba nevyspalé a zaražené, doveze na letiště Jönköping.

Anna vystoupí z auta a poprvé skutečně znejistí. Má dojem, jako by se ocitla v jakési bizarní, zmenšené realitě. Budova i letouny jsou poloviční než ty, co dosud viděla ve Vídni či Malmö.

Z obou pilotů ovšem vyzařuje energie a sebejistota.

Karl-Göran podá Anně cestovní pas své bývalé ženy, do něhož pořídil československé vízum. Vzápětí ještě spěšně organizuje fotografování u letadla.

Anna s nevyřčenými otazníky v očích přistoupí k drobnému čtyřsedadlovému stroji. Neumí si představit, že tato o něco větší *maketa letadla* unese tři dospělé osoby plus její břicho, ale bez odporu se o něj opře a nechá se fotit. Automaticky

se usmívá, zrovna jako během stávky na Sergelově náměstí. Stejně jako na jiných životních křižovatkách, i teď vlastně jen mechanicky naplňuje svoje předchozí rozhodnutí. Už o ničem neuvažuje, nepochybuje.

Zato Jiří ano.

Nedělá největší chybu svého života? Nenechal se opět převálcovat manželčinou nezodpovědností a paličatostí? Není, ksakru, ve vlastním životě znovu jen statistou?

Karl-Göran dofotoí film do konce, pak vyndá ruličku z aparátu a předá ji komusi z letištního servisu.

Anna se odlepí od letounu a přejde k Jiřímu. Brýle na nose si musí posouvat nahoru a dolů, aby viděla před sebe. Má skoro dětsky drobnou postavu, jen velká paruka ji činí odcizenou. Stoupne si na špičky a krátce ho políbí.

„Počkej, Anyčku,“ chytne ji do náručí.

Vysmekne se mu.

„Ne, neprotahujme to, Jirko. Budu bulet a rozmaže se mi řasenka.“

Krátce ho pohladí po paži a odejde k letadlu.

Jirka za ní nevěřicně hledí.

Dokázal by se sebou žít, pokud by se jí a miminu něco stalo?

Anna se usadí na tvrdé úzké sedačce za piloty.

Přes tlusté dioptrické brýle zas vidí jen hrubé obrysy svého okolí, na chvíli si je tedy sundá.

Z okénka zahlédne Jirku stojícího u letištní budovy. Vítr se mu opírá do košile, nafukuje ji zprava doleva jak balon, obrací mu ofinu. Jirka si uhlazuje ofinu zpět, krčí nos a mhouří oči proti jasnému světlu.

Bojí se o ni? Miluje ji ještě?

Oči má rázem vlhké, jako by to nevěděla.

Ať už by ovšem odpovědi na její otázky zněly jakkoli, cesta zpátky není.

Karl-Göran, opět u řízení, nastartuje. Na špici malého bílého letounu se roztočí vrtule.

Stroj se s drkotáním, váhavě rozjede po ploše. A těsně před koncem ranveje se skutečně odlepí od země.

Anna nejistě pohlédne ven.

Výška, do níž stoupají, jí obrátí žaludek.

Ne, musí se dívat na něco uvnitř.

Soustředí se tedy na Karlův-Göranův zátylek, ten však shledá vysoce nezajímavým.

Zaboří ruce do svého lehkého baloňáku a pak se zaměří na budíky na palubní desce.

Zdá se, že vystoupali do požadované výšky, jelikož rafičky budíků se pozvolna ustálily. I její žaludek se zklidnil.

Na okamžik vyhlédne ven. Jen bílá mlha. A vzápětí vzrušené hlasy Christera a Karla-Görana. Velmi vzrušené!

Při pohledu na budíky pochopí: všechny rafičky jsou náhle na nule.

„Vypadla nám elektrika,“ obrátí se v potlačované panice Christer k Anně. „Totálně odešla, nevíme proč.“

Opět si vymění pár rozčilených slov s pilotem.

„Pokusíme se nouzově přistát,“ vysvětlí Christer pasažérce.

Anna má ruce zabořené v kapsách a snaží se sama sebe přesvědčit, že toto není konec. Že jí zase bude štěstí přát, jako třeba...

Jako třeba kdy?

Kdy?

Když dojela bez úhony stopem do Olomouce?

Není to to jediné, co se jí skutečně bezvýhradně podařilo?

Vždyť přišla o Pavlítku. Prohrála s matkou.

Vnímá poplašené hlasy pilotů a poprvé si připustí, že možná všechno nedopadne dobře. Že skočila a nestačí roz-táhnout křídla.

Že se s největší pravděpodobností rozplácne jak žába na dlažbě.

Letadlo prudce klesá a Anna se stačí ještě rychle pokřižovat.

Do nebe jí to zřejmě nepomůže, ale aspoň... -

Duc!

Zadek letadla štrejchne o letištní plochu, ještě jedno, dvě zhrounutí a stroj se zpomalí, až zastaví.

„Ty vole,“ vydechne Christer. „Ty vole, to byla klika!“

Mrazivé bezhlesí.

„Kde to jsme?“ odváží se Anna.

Vrtule se zastavila, motor ztichl.

Karl-Göran se otočí k Anně.

„Vrátili jsme se do Malmö. Tohle je vojenské letiště.“

Anna konečně uvolní prsty svírající látku v kapsách jejího baloňáku.

Nerozplácla se.

Od hangáru k nim doběhli dva muži v leteckých kombinézách, domlouvají se s piloty technickými termíny.

Anna se vysouká z letounu, podle instrukcí pilotů zamíří do podlouhlé prosklené haly.

Uběhne hodina, možná dvě a na plochu je jim přistaven jiný, velikostí podobný aeroplán.